

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete, pro Saline okres, Nebraska; ve Schuyler a Clarkson, pro okres Colfax, Nebraska; ve Wilson, Kas., pro stát Kansas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota, a v Tyndall, S. D., pro stát South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy, \$2.00. Pro Kanadu, \$2.50. Do Evropy, \$3.00 ročně.

Zásilky penězů dějte se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujte-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů čtenářstva uveřejňujeme ochotně. Musí být slušné, psané bez úmyslu někomu osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

ČESKÁ PRAHA A ČESKÁ AMERIKA

Není jisté nepatrnou shoda okolností, že právě ve dnech, kdy v Praze a v Čechách český lid zdvihl se proti svým utiskovatelům, kdy v Národním divadle uspořádány byly veliké manifestace za svobodu československého národa, kdy naši lidé tiskli si ruce s Jihošlovany, kdy na ulicích pražských tekla krev a váleky se mrtvoly nešťastných obětí, že právě v těchto dnech zavítal do české Ameriky vůdce československé revoluce, profesor T. G. Masaryk.

A není také nepatrným fakt, že v Čechách dnes je známo, že profesor Masaryk dle v Americe, ba jistě ze evropským tiskem a snad i německým a rakouským, tudíž i českým a slovenským, rozléta se zpráva o velikolepém vítání miláčka českého lidu v Americe, o nadšení, jež vzbudil příchod staříčkého českého politika-revoluce.

Jak asi cítil Machar, ten Machar, který po dlouhá léta žil ve Vídni, který tak často byl považován za ne dosti dobrého vlastence, jak cítil staříček velezastouplý náš Alois Jirásek, co asi cítil Herben, co všichni ti, kdož dnes vzdorným čelem stojí vůči Rakousku, kdož přísahali na prapor samostatného československého státu!

Co tomu říká prostý český lid, co ty drabě hlavy a mozočné ruce, co ti, kdož tolik vytrpěli a jež čeka tolik ještě strasti a zármutku. Pochopili jistě všichni, jak silnou dnes jest ta páška, která pojí nás se starou vlastí, pochopili, že dnes plně přichází k plnatosti vznešené heslo Náprstkovy: "Co srdce pojí, moře nerozdvíjí!"

Ano, to měl asi na mysli slavný český spisovatel-historik Alois Jirásek, když ve slavnostních dnech Národního divadla pravil k lidu ve své řeči toto:

"A je radost a blaž, že všechny náš národ, všechny vrstvy jeho, že staří účastníci a pamětníci prvních zápasů státoprávních, že generaci staříků i generace mladých jednomyslně a s nadšením přijaly prohlášení ze dne 30. máje a 6. ledna.

Blahořečím, že ve velké, těžké chvíli jsme se našli, že je jeden jediný náš cíl, že všichni jsme za jedno v lásce a věrnosti svému právu všem spravedlivému, že jsme si svorně vědomi, čím jsme povinni své minulosti, sobě i svým potomkům a že bohdá zachováme i my, co prikazuje píseň prve hlavoňaví:

Neprátele se nelekajte, na množství nehleďte! A hledíz a drž se každý sílu svého!

Dnes hlásíme se k dědictví této myšlenky, dnes usilujeme novou silou o staré, nepornné právo českého státu, o spravedlnost sebeurčení všemu národu československému!

Prátele, rodáci! Ve vás, zástupcích všech vrstev a větví, pozdravují národ, odhodlaný k mužnému boji za právo a státnost budoucnosti. Boj je těžký, jsme v hrozném vlnobití světové války, nepevně důvěrujeme, plni odhodlanosti, a vytrváme posílení také jistotou, že nejme v tomto boji o-

samocení, že máme věrně spojenec v statečných bratřích národa chorvatského, srbského a slovenského, jejichž vážení a milí zastupovci, naši vzácní hosté přispěchali mezi nás, znovu osvědčili své staré přátelství a spolehlivě spojenectví!"

Můžeme si pomyslet, jak všichni cítili, jak slzeli radostí, jak pohnutí byli slovy našeho Jirásky, a když vyslechli a přijali jeho návrh na "Slavnostní prohlášení českého národa," jež otiskli jsme již v jednom z minulých čísel, když vyzvání byvše přísahali, že chtějí dáti životy i statky za svobodu národa svého.

Nebudeme rozvíjeti léčení těchto nezapomenutelných okamžiků, echeme jen ukázati na povinnost, jež převzala na sebe česká Amerika, na povinnosti a sliby, jež dává dnes svému vůdci profesoru T. G. Masarykovi, zástupci a jedinému představiteli českého národa v staré vlasti.

Prísahali jsme a skládali do rukou jeho slavnostní slib, že vytrváme až do konce, tudíž jest na nás, abychom slibu dostáli.

Česká Amerika má před sebou velké úkoly, česká Amerika slíbila je vykonati a česká Amerika také sliby své splní.

Prísahali jsme a přísahu nezrušíme! — H. L.

CÍLE NĚMČŮ V JICH VLASTNÍCH SLOVECH

Nelepším důkazem toho, jak byla v Německu již dávno před touto válkou myšlenka o ovládnutí nejen střední Evropy, ale velkého světa, zakotvena a rozšířována, podává sbírka výroků německých militaristů, státníků, profesorů, pastorů, císaře Viléma a rozličných šovinistů, proměněných při rozličných příležitostech ústně, aneb uložných v různých německých časopisech a sbornících, obsažená v knize "Conquest and Kultur," vydané výborem veřejných informací, za schválení a doporučení ministerstva války a ministerstva námořnictví.

Uvádíme tuto z knihy o 160 stranách pouze některé vyňatky, zejména ukazující etizadostivé plány německých militaristů, které poznamenáhlly byly i širšími vrstvami německého lidu přijímány a ospravedlňovány.

Císař Vilém ve své řeči pronesené dne 16. června 1896 pravil:

"Německá říše se stala světovou říší. Ve všech vzdálených částech zeměkoule žije tisíce našich krajanů. Němečtí strážcové moře, německé vědy, německé průmyslu odebáží za moře. Hodnoty Německa, odehážející za moře, jdou do tisíců milionů. Jest vaší povinností, pánové, pomoci toto Větší Německo připoutati k vlastní naší krajině... Chei, abyste mi byli nápomoeni vykonati povinností nejen vůči krajanům v užším slova smyslu, ale též vůči krajanům v eizích zemích, abych je mohl chrániti v pádu potřeby."

Tato řeč německého císaře jest význačná. Protekce německých občanů v Jižní Americe by mohla značiti pouze zakročování v domácích záležitostech jihoamerických republik, a kdyby omdlyti takové misení se do svých záležitostí, mohly očekávati podobné ultimatum jako obdrželo Srbsko od Rakouska. Takový výrok byl hrozbou Monroeovy doktriny a Spojené Státy byly ním dotčeny.

Velice optimistický názor o zmození se Ameriky pomoci německého přístěhovalectva podal v New Yorku usedlý Němec, Robert Thiem, časopisu "Altdeutsche Blaetter," což i sama redakce o tomto časopisu uznala. Zmíněný Němec pravil:

"Germanisace Ameriky již příliš pokročila, než aby mohla býti zastavena. Když mluví o amerikanisaci Němců ve Spojených Státech, ten není dobře informován, anebo nemá správného pojmu o našich vztazích. Ve sto letech bude americký lid podmaněn německým duchem, a bude tvoriti evropskou německou říši. Kdo to nevěří, ten postrádá důvěry v německého ducha."

Huebbe-Schleiden v tom samém sborníku ze dne 21. února 1903 napsal:

"Jest každého z nás povinností, aby se staral o to, aby budoucí řeči Ameriky byla němečina. Jest velice důležité udržovati ve Spojených Státech němečinu, zakládají německé university, zlepšovati školy, zakládati německé časopisy a přiblížiti k tomu, aby v amerických universitách byli učzo-

váni schopní němečtí profesori, jejichž vliv by byl zjevným v myšlení, vědě, umění a literatuře. — Budou-li si toto Němci pamatovati, náš cíl bude dosažen. Přítomně jest středisko německé intelektuelní činnosti v Německu, ale v budoucnosti bude v Americe. — Němci jsou zákopníky větši německé kultury, kterou my budeme v budoucnosti považovati za svojí. Němci potřebují se jen uchopiti situace a budoucnost je jejich. Budou-li udržovati svoje němečtí, můžeme směle vysílati výstěhovalce do Ameriky.

Johannes Vollert v tom samém sborníku napsal 17. dubna, 1913: "Monroeova doktrina nemůže býti ospravedlněna. My Evropané ji můžeme přijmouti pouze jako touhu Američanů, ale všeobecně vzato ji musíme považovati za drzost. Křičí do světa k způsobení dojmů hlavně na hloupé. Jak mohou žádati nedotknutelnost Ameriky, nemají-li ani těch nejmenších prostředků k chránění se proti útoku kterékoliiv útyhodné evropské mocnosti!"

Jak Němci smýšleli s Brazilií, která poskytla mnoha tisícům lepší existenci hledajícím Němcům útulku, ukázal Gustav von Schmolter v knize "Handels und Macht-politik," kde praví:

"Musíme si přáti, aby za každou cenu vznikla v tomto století v Brazilií země s dvacíti až třiceti miliony Němců, ať již by zůstala částí Brazílie, nebo se stala neodvislým státem, anebo částí naší říše. Jen tehdy, je-li naše spojení s Brazilií záručené válečnými loděmi a Německo dost silné, aby si mohlo svoji vůli vynutiti, je náš vývin záručen."

Jestě dále šel J. Unold profesor na obchodní škole v Mnichově, v knize "Das Deutschland in Chile":

"Němci se zdají svým talentem a svými výkony býti povoláni za učitele a vůdce španělského a portugalského obyvatelstva v Jižní Americe. Nedokážou-li toho Němci následkem politické a finanční slabosti, národové španělské a portugalské Ameriky přijdou pod panství Spojených Států, na místo pod naše."

Jestě nebezpečněji se jeví německá výbojnost v knize Klause Wagnera, "Krieg":

"Nejen Severní Amerika, ale celá Amerika se musí státi základem německé kultury, a snad nejsilnější povnosti německého plemene. Též Jižní Amerika se musí státi a snadno se stane hrdlištěm Němců. Ony země budou obydleny lidem německé krve, a jiní obyvatelé budou zahánáni do rezervací, nejlépe v Africe (Maroko, Alžír, Tunis, Egypt). Neodvislý jihoamerický stát Němci obydlený jest konečným cílem, který bude dosažen ve válkou, aní dobytím země Severní Ameriky, ale snahou a pokusy jihoamerických Němců."

Přímo o rozdělení Jižní Ameriky mluví Tannenbergr v knize "Gross Deutschland":

"Německo vezme pod svou ochranu republiky Argentinu, Chile, Uruguay a celou nížní La Plata a jižní část Brazílie, kde je Němci většina.

Německá Jižní Amerika nám patří v mírném pásmu území pro kolonizaci, kde budeme moci usazovati naše rolníky. Chile a Argentina si podřízi svoji říš a samosprávu, ale budeme chtít, aby se v těch zemích vyučovalo němečtí jako druhému jazyku. Ale jižní Brazilie, Paraguay a Uruguay jsou země pro německou kulturu. Němečina se tam má státi zemským jazykem."

Jakými plány se zanělo Německo již dávno před válkou o hledně Spojených Států, jest znáto ze zkušnosti uveřejněné Dr. Hornadayem v New York Tribune 11. srpna, 1915, který zni:

"Na konci španělsko-americké války jsem se vrátil na lodi Santoe ze Santiago do Montauk Point. Na palubě byl německý vyslanec hrabě Goetzen, osobní přítel německého císaře. Byl tu též německý vyslanec vracející se z Argentiny.

Při debatě mezi mnou a Goetzem o sporu admirála Deweye a německého admirála v Manile. — Goetzen pravil:

"Řeknu vám něco, co byste si měl zapamatovat. Nebojím se vám to říci, protože budete-li to dále vyprávovati, nikdo vám nebude věřiti a každý se vám vysměje."

"Od nynějška za patnáct asi roků moje vlast začne velikou válku. Budeme v Paříži asi ve dvou

měsících po zahájení nepřátelství. Náš postup na Paříž povede k hlavnímu cíli — zdrčení Anglie. Všechno pak půjde jako hodiny. My budeme připraveni a druzí nebudou připraveni. Mluvim o tom, poněvadž to má spojení též s vaší zemí."

V několika měsících budeme s Evropou hotovi a potom vezmeme New York a možná, že též Washington a podržíme nějaký čas. — Nechceme vašeho území, ale vezmeme si billion nebo více dolarů z těchto a jiných míst. Potom se sami uchopíme Monroeovy nauky, a zmoeníme se Jižní Ameriky do takové míry, do jaké uznáme za dobré. Vzpomeňte si na toto za patnáct roků a jistě vás to bude zajímat."

A již za války Německa s Francií a ostatními evropskými spojení bylo Americe přímo německým císařem vybrožováno, jak sám americký vyslanec James W. Gerard v knize "My Four Years in Germany" sděluje.

Vypravuje o svém hovoru s německým císařem dne 22. října, r. 1915:

"Císař stál; a přirozeně tudíž já také stál. Dle jeho zvyku s T. Rooseveltem stejného, stál velice blízko mně a mluvil vážně. Jevil velkou hořkost proti Spojeným Státům a několikrát opakoval: "Nechť si po této válce raději Amerika dá pozor. Já nebudu trpěti žádných nesmyslů po této válce." — Obával jsem se poslati prezidentu Wilsonovi nebezpečnou část tohoto rozhovoru, neboť jsem věděl, že jsem byl já na vyslanectví a též náš státní odbor obklopen německými vyzvědači."

Tuto podané projevy tvoří jen nepatrnou část důkazů, že Spojené Státy i kdyby neměly jiných příčin a důvodů, byly nuceny v zájmu bezpečnosti země se této války účastniti a pomoci zdolatí národ, který svoji domyšlivostí, výbojností, bezohledností a barbarským militarismem se stal prostrachem všem mírumilovným a kulturním národům.

SABATH O MASARYKOVÍ

Čeagský Denní Hlasatel píše: V sobotu o půl 6. hodině večerní vrátil se po delší době z Washingtonu, D. C., do Chieaga kongresník A. J. Sabath. Nepřijel sám — ale v průvodu mladé své ehoi, rozené sl. Marie Fernstovy, kterou tak poprvé oficiálně představil veřejnosti, před níž se až do nedávna s tajně uzavřeným svým sňatkem tajil. Na příjezd jeho bý-li jsme zděvali a to z toho důvodu, že jsme se chtěli dověděti od něho o pobytu prof. T. G. Masaryka, vůdce to našeho, ve Washingtonu.

S radostí sdělujeme s celou českou veřejností, že kongresník Sabath mluvil o velikém vůdci českého zahraničního hnutí revolučního nadšení. Hluboce dotčen je Masarykovým českým a slovanickým cítením a vedle toho nenachází ani dost přibližně výrazných slov obdivu pro jeho znalost nynější ruské situace, kterou poskytl neobyčejně cenné a vítané informace samotné vládě americké. Sdělit s námi je měl příležitost s prof. Masarykem mluvitihned prvního dne, kterého též do Washingtonu přijel a sice na cestě z nádraží, kde jej uvítal s celou řadou senátorů a kongresníků, zástupců naší a eizích vlád spojmeeckých a pak v hotelu, kam jej zavezl na snídani a kde s ním se zdržel v milém a přátelském hovoru, jenž byl pro něho celou řadou důležitých informací, přes 11 hodin dopoledne.

Kongresník Sabath je přesvědčen, že Masarykův pobyt ve Washingtonu bude míti veliký význam. Půda pro jeho poslání v něm je pro něho připravena. Pracoval na tom po delší dobu nejen sám, ale i jiní vlivní činitelové, kteří se vykazují se styky ještě širšími a významnějšími. Tak právě se o Masaryka velice zajímá a ve všem k ruce mu stojí sám Mr. Crane. Masaryk před společným kongresem nevystoupí, jakkoli je poda pro to již úplně připravena. dříve, pokud nebudě míti soukromou konferenci se samotným prezidentem Wilsonem. Stane se tak hlavně z toho důvodu, že teprve potom vystoupení jeho před kongresem bude míti význam a důležitost ještě větší a pro naši věc daleko více rozhodující. Že ke konferenci té posud nedošlo, odůvodňuje kongresník Sabath upozorněním, že jednak velice mnoho zaměstnán byl v posledních dnech

Z OBORU ZDRAVOTNICTVÍ

OHLUCHNUTÍ A HUČENÍ V HLAVĚ.

Píše Dr. J. J. Warta.

Nedojde-li k zánětu sluchovodu, než lidé sluch ztratí, pravidelně před ohluhnutím stěžují si na hučení v hlavě. Toto hučení podobá se prehájení páru u některých, rychle zmoením se silnému větru u jiných anebo rachotu rychle ubíhajícího vlaku a často i tak pronikavým zvukům jako tovární píšťaly. Toto hučení v hlavě zvláště lidem nervosním působí velké utrpení a trápí je do té míry, že nejsou schopni spáti ani za noci. Někteří lidé na druhé straně ale prohlašují, že toto hučení v hlavě nepůsobí jim žádných obtíží.

Toto hučení v hlavě — zvláště pokud vyskytuje se u osob dospělých — je výstražným znamením, že ucho není v úplném pořádku. Toto hučení v uších může se dostaviti nejdříve po silném nastužení a později může zmizeti. Někdy ale takové hučení v uších nepřestává a trpíme jim nepřetržitě. Ovšem, neznamená to vždy ohluhnutí, nieměně je dobře o brátiti se na zkušného lékaře, aby sluch vyzkoušel. Často nedoslýchavost se dostavuje v krátkém poměrně čase po takovém

hučení v hlavě a to může být předzvěstí ohluhnutí úplného. Normální ucho má slyšeti tiko obyčejných kapesních hodinek ve vzdálenosti od dvou do tří stop — silný tiktot větších hodin ve vzdálenosti až do patnácti stop i více a obvyklou lidskou mluvu ve vzdálenosti asi dvačty stop. Nejobyčejnější příčinou nedoslýchavosti jsou často nastydnutí. Trpíme-li nějakými nemocemi těchto orgánů, jako katarrem, nějakou nesnáží nosu, zánětem anebo jiným onemocněním mandlí, pak důsledky tohoto nastužení nemusí nevyhnutelně přivoditi nesnáze usí.

U dětí všechny nesnáze usí přicházejí po nastužení anebo následují po nějaké nemoci, jako ospykách, spále a podobných nemocech. Často u dítěte jeví se nesnáze usí a sluch zdá se býti dobrým po několik let, až náhle nedoslýchavost počnám se jeviti. Nejobyčejnější příčinami nedoslýchavosti jsou tudíž častá nastydnutí, onemocnění mandle a adenoidy, katarrové nesnáze v nosu anebo hrdle, rozšířující se až na usí. Nahromadění usního mazu či vosku v sluchovodu anebo ztvrdnutí jeho také způsobuje nedoslýchavost a stejně také hučení v hlavě a uších.

(Pokračování.)

Masaryk sám a jednak je prací přetěžen jest i president, který mimo to v posledních dnech opustil Washington a jel do New Yorku, by se tam sám činně účastnil obrovské demonstrace ve prospěch kampaně v zájmu Červeného kříže. Kongresník je však přesvědčen, že prof. Masaryk bude míti soukromou rozmluvu s prezidentem již v době nejbližší. Pro naši věc slibuje si od ní velice mnoho a stejně slibuje si pak od vystoupení jeho před spojeným kongresem.

Sám nás splnomocnil, abychom jeho jménem informovali o tom šíroce obce čtenářů tohoto listu, kteří zprávu jeho jistě budou potěšeni jako potěšení byli jsme jimi sami. Na sklonku rozhovoru s námi dotkl se sdělení s námi, že úpřímnu radost má z toho, že se mu podařilo prosaditi jak v domě zástupců tak i v senátu předlohu, kterou uzákonil již podpisem svým sám president a v důsledcích kterým plně americké občanství bez překážek udělováno bude nejen vojínům, kteří se nacházejí ve vojenských táborech, ale i civilistům z řad těch, kteří do podání předlohy jeho byli zařadováni mezi rakouské příslušníky, by na ně pohledno bylo jako na nepřátelské eizince. V důsledcích prosazené předlohy té budeme ovšem my na prvním místě uštěpení vesíkerých nemilých nepřijemností jimiž bychom byli postíženi, kdyby bylo zůstalo při stavu původním. O druhé předloze, kterou se zasazuje o to, by všichni příslušníci rakouských národů, o nichž je známo a prokázáno, že sami jako členové národů těch nikdy se netajili a netají svým nepřátelstvím oproti usurpatorské a despotické vládě rakouské, a kteří jako američtí neobčané vstoupili ve Spojených Státech buď do kanadské nebo československé armády, byli beze všech překážek a potíží připouštěni po skončení válce nebo i za této ještě do této země, se vyslovil, že prošla již domem zástupců. Očekává pak, že v nejbližší době projde i senátem, aby pak podpisem samotného presidenta stala se zákonem.

Oběma předlohami přikládá velkou důležitost, o níž jistě je přesvědčena i celá naše veřejnost.

ZAJÍMAVÁ TAJEMSTVÍ

Jedním z nejpečlivěji strážných tajemství výrobních jest tajemství výroby inkoustu jehož používá vláda Spojených Států k tisku bankovek. Výroba papíru na bankovky jest též tajemstvím naší vlády, inkoust, který se používá při tisku, jest jediným toho druhu, jenž otiskuje bezvadné stoučky bankovek na tom zvláštním druhu papíru, jehož se v naší mincovně používá. Tajemství výroby papíru i inkoustu jest co nejpečlivěji stráženo, aby se jich nezmoenili penězokazci k výrobě faldouských bankovek. Právi se, že na vládu platí vynálezci toho in-

konstu, který jediný ví, jak se připravuje, \$50,000 ročně, a on jej sám vládě připravuje.

Jiným zajímavým výrobním tajemstvím jest ono muich chartrouských, týkající se výroby jejich světově známého likéru chartrouského, který je ve Francii neobyčejně oblíben. Právi se, že je připravován z padesáti druhů kořínků, jader a květů různých bylin. Příprava tohoto likéru přináší klášteru ročně \$750,000 čistého zisku. Vypráví se, že rodina pařížských Rothchildů nabízela klášteru pět milionů za recept likéru s právem výroby, ale nabídka jejich byla převorem kláštera odmítnuta.

Také muší Benediktini chovají úzkostlivě tajemství receptu jimi vyráběné "benediktinky," jež jim přináší ohromný zisk.

V Číně vyrábí se překrásná červená barva, již žádná jiná se nevyrábí. Za žádnou cenu, byť nabízel se obnos sebe větší, nedozví se Evropan nebo American, jakým způsobem jest ona barva vyráběna. Je to tajemství Čínanů, které oni již po staletí strážili s největší ostražitostí.

Turci jsou mistři ve výrobě nádherných, zlatem a stříbrem vykládaných zbraní. I do nejtvrďší ocele dovedou vložití kovstvé ornamenty z jiného kovu. To neděve nikdo jiný než oni, turčtí mistři. A toto umění jest jejich tajemstvím.

Do učení nepřijmou nikoho, kdo nepochází z rodiny z toho oboru. Učedník před přijetím přísahu, že nevyzradí nikdy a nikomu toho nejmenšího z toho, co se naučí, co bude viděti a co uslyší během svého učení. Mimo to musí rodiče učeňka složití vysokou záruku penězů.

Ženy se však do učení nepřijímají — ty by prý tajemství vyzradily.

Hunové napadli útokem raněných amerických vojáků.

S americkou armádou ve Francii, 29. května. — Co očividně bylo zlovůlným pokusem o zničení americké nemocnice v pozadí amerických linií v Pikardii, udáto se v neděli odpoledne, kdy Němci vrhli velké množství výbušnin a plynových strel jenom několik yardů od dvou nemocni. Na štěstí však žádná škoda nebyla způsobena. K bombardování došlo ve chvíli, kdy konaly se pohřby amerických vojáků a několik strel padlo nedaleko pohřebního průvodu. Tento však následkem této okolnosti nebyl přerušen. Německé pokusy o rozšíření vedení války proti americkým nemocným a raněným zahájeny byly před desíti dny, kdy několik německých aeroplanů vzneslo se nad vesnici, v které nalézají se americké nemocnice, ačž několik bomb bylo vrženo. Několik civilistů bylo poraněno v nedávném vzduchoplaveckém újezdu. Tito nalézají se nedaleko amerických nemocni.